

XIX. Takže bylo vymalováno

Dobré zprávy: Aleš mi za utopený notebook hlavu neutrl. Navíc druhý den po obědě napsal, že *je vysušený a jeví známky životaschopnosti*. Notebook samozřejmě. Špatná zpráva: Dělat si naděje, že bych s ním někdy něco mohla mít, je naprostá ztráta času. Je to tak, je jen kolega, velmi ochotný a sympatický kamarád a šmitec. A já bych se měla mít na pozoru, aby se ze mě nakonec za pár let nestala vlezlá kobra, před kterou by každý chlap raději hned přešel na druhý chodník nebo vyběhl schody, než by se mnou jel výtahem, jen proto, že se hned lepím na každého mužského, o kterém si myslím, že by stál za hřích.

Vyležela jsem se, vypotila, trochu poplakala u několika romantických filmů, aby ne, když to bylo tak dojemný, a v pátek ráno jsem vystartovala do práce. Já vím, mohla jsem zůstat na home office, ale doma na mě akorát tak padala depka a víc televizní sladkობolnosti na pokračování bych asi neunesla. Připadala jsem si jako v kleci, potřebovala jsem nějaký společenský ruch.

Když jsem vstupovala do kanceláře, jako bych nasávala pravý pach života. Jo, jediné místo, které znám, kde to doopravdy žije. Nejspíš svou práci miluju. A pravděpodobně to bude asi jediný vážný vztah, který mi zůstane.

Květa byla na neschopence, prý nějaké zdravotní potíže. Nic moc vážného, ale náznaky by se neměly ignorovat. Doktorka jí doporučila klid na lůžku, nehledě na to, že prý ji ranní nevolnosti značně vyčerpávají.

Zůstaly jsme samy s Monikou, a protože druhá půlka října byla přinej-

menším v našem okolí obzvláště příjemná s mírným vánkem a teplotami neklesajícími pod deset stupňů, vyměnily jsme tento den kuchyňku za parčík vedle kuřárny.

„Tak si z toho nic nedělej,“ řekla Monika. „Vždyť máš přece ještě účet na seznamce.“

„Já už jsem si stejně tak nějak zvykla. Ale nevím, proč jsem si nakukala, že letošní Vánoce nestrávím sama.“

„A kdy jsi byla naposledy na tom účtu?“ Jako by mě ani neposlouchala.

Mlaskla jsem, že mě to nezajímá, ale přesto jsem otevřela appku na mobilu. Tři sta padesát tři zpráv? To jako vážně? Jdu na dračku! Z čeho si zoufám!

„Jak si z toho mám vybrat toho pravého?“ pištěla jsem euforií.

„Já ti to klidně zase promažu, jestli chceš.“

„Jasně, a necháš mi tam jen samé důchodce.“

„Podej mi to,“ vytrhla mi mobil z ruky. Mé argumenty ji nezajímaly. A začala mazat. „Toho ne, toho ne, toho ne...“

„A proč by ne?“

„Protože s nimi už jsem byla na rande a věř mi, nestojí za to.“

„Ach jo, zase nějaké opotřebované zboží.“

„Nezoufej. Náhodou, já jsem tolik zpráv za celou dobu ani nedostala. Aby taky. Mám dvě děti, že. Ale neboj, tady stoprocentně najdeš opravdovou lásku.“

„Když mně by se Aleš docela líbil.“

„Už na něj nemysli! Když o tebe nestojí, tak co s ním?“ A pořád mazala a mazala.

V kanclu jsem si pak projížděla posledních padesát kousků, které mi tam pro první kolo Monika nechala. Dobatolila se i Sylva. Byl to její poslední den v práci, takže přinesla krabici kremrolí, chlebíčků, slaných šneků a od každého kousek postavila na můj stůl.

„Ukaž, můžu se taky mrknout?“ Popadla můj mobil a listovala, přitom se její obličej měnil podle líbivosti a nelíbivosti, s kroucením rtů, nosu, obočí, pomlaskáváním. „Toho ne, bože, tenhle je slizkej, hm, ale tohle je fešák,